

AR TUO TIKI?

Ir prieš mums meldžiantis, aš norėčiau pasakyti, kad vakar vakare, aš manau, kad tai buvo, aš pasakiau vienai poniai: „Jeigu jūs tiesiog darytumėte tai, ką mes nurodėme, tai būtų. . . kūdikis, turintis galvos smegenų vandens - ji susitrauktų“. Ir kūdikio galvutė vakar vakare susitraukė pusę colio, matuojant virvele. Taigi dabar poniai ją atnešė čia.

² Taigi, aš tai padariau dėl to sesė, kad aš turėjau tikslą. Suprantate? Jeigu jūs galite pamatyti tai, kas yra apčiuopiamo, tai sustiprins jūsų tikėjimą, kad ir toliau tuo tikėtumėte. Kartais aš tai darau tiesiog, galbūt, pavyzdžiui, paprašau, kad žmogus atsistotų, žengtų žingsnį ar du, pajudintų ranką, pajudintų pirštą, tiesiog kažką, ką jis gali padaryti kitaip, tiesiog, kad jie pamatytų, jog viskas gerai. Jie tiesiog pradeda nervintis ir galvoja, kad tai neįvyks, bet visą laiką tai įvyksta. Suprantate? Turi įvykti.

³ Kiek iš jūsų nori, kad juos dabar prisimintų maldoje? Ar pakeltumėte savo ranką ir pasakytumėte: „Viešpatie, suteik tai“? Palenkime savo galvas.

⁴ Viešpatie, kai mes girdime šį didingą seną bažnyčios himną, parašytą mano brangaus draugo Polo Raiderio, „Tiktai Tikėk“, mes galvojame dabar apie berniuką, kurį tėvai atvedė pas mokinius, praėjus ne daugiau kaip dešimčiai dienų po to, kai Jėzus suteikė jiems galią išvarinėti velnius ir gydyti ligonius, ir štai jie visiškai pralaimėjo, esant epilepsijos atvejui. Ir jie pamatė ateinantį mūsų Viešpatį. Ir tėvas pribėgo ir tarė: „Viešpatie, pasigailėk mūsų. Mano sūnų velnias įvairiais būdais kankina. Aš nuvedžiau jį pas Tavo mokinius, bet jie nesugebėjo jo išgydyti“.

⁵ Jėzus tarė: „Aš galiu, jei tu tiki. Tiktai tikėk“. O Dieve, Tu nuo to laiko nė kiek nepasikeitei: Tu esi tas pats mylintis, mielas ir gailestingas Dievas. Koks Tu buvai tada, toks Tu esi ir šiandien. Ir Viešpatie, kaip tas tėvas, mes visi šaukiame: „Viešpatie, Tu padėk mūsų netikėjimui“. Tai taip paprasta; mes tiesiog suklumpame ant to, Tėve.

⁶ Mes norime Tau padėkoti ir pašlovinti, už tai, kad praeitą vakarą palietai tą kūdikį, matant, kad ta kaukolė, kuri buvo ištinusi, tai yra, kad kaulas buvo išstumtas, praeitą vakarą tai sumažėjo pusę colio. Mes esame už tai dėkingi, Tėve. Kai mes žinome, jog mūsų gydytojai dar nėra ištyrę to, jie nieko negali dėl to padaryti; bet Tu vis dar esi Dievas, visų situacijų Meistras. Mes dėkojame Tau, Tėve. Mes dėkojame Tau už šios motinos ištikimybę, ir mielumą, ir paklusnumą, kad atnešė virvelę ir įklįjavo ją į šį popieriaus lapą, čia, kad viešai parodytų

savo liudijimą Dievo garbei. Tegul jos mažylis gyvena ir būna normalus vaikas, Tavo šlovei.

⁷ Pažvelk į visas šias rankas, kurios buvo iškeltos, Tėve. Kiekviena iš jų turėjo poreikį. Mano taip pat pakilo, Tėve, aš turiu poreikį. Ir yra daugybė čia, laiškų formoje ar šioje dėžutėje, kurie turi poreikių, žmonės, kurie iš tikrųjų vargsta. Tegul tai įvyksta, Viešpatie, kad kiekvienas ši vakarą gautų tai, ko prašė. Tegul jie paima šios motinos liudijimą, tiesiog kaip pavyzdį, kad parodytų, jog kai Tu ką nors pasakai - tai viskas užbaigta. Tai . . . Tu . . . Viskas, ką mums reikia padaryti, tai priimti tai ir veikti pagal tai. Tai yra užbaigtas darbas.

⁸ Suteik, Viešpatie, kad kiekvienas iš šių laiškų ir šių nosinaičių, žmonės, ant kurių jie bus uždėti - būtų išgydyti. Kiekvienas, kuris pakėlė savo ranką, Tėve, tegul gauna savo širdies troškimą. Mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen. Jūs galite atsisėsti.

⁹ Aš tiesiog norėjau parodyti jums čia esančią virvelę, kurią ponija (Štai ji. M-hm.) . . . kūdikio galvelė tikrai susitraukė, kaip Viešpats pažadėjo mums per Šventąją Dvasią praeitą vakarą. Argi Jis nėra nuostabus? Taigi, suteikia mums tiek daug drąsos turėti tikėjimą ir tikėti.

¹⁰ Dabar, kai Jėzus tarė tam medžiui, Morkaus 11:23: „Nuo šiol niekas nevalgys nuo tavęs“, Jis galbūt nešaukė garsiai. Na, tiesą sakant, Jis taip ramiai tai pasakė, kol Jo mokiniai tiesiog. . . Aš manau, kad vienas iš jų išgirdo Jį. Ir jis. . . Kai tas ištiktas epilepsijos, kai atėjo priešais Viešpatį Jėzų, berniukas patyrė sunkiausią priepuolį, kokį kada nors buvo patyręs; galbūt krito ant žemės kaip negyvas, bet jis suvokė, kad jis sutiko Kažką, Kas turėjo tikėjimą, daug didesnę nei tie apaštalai.

¹¹ Taigi, aš norėčiau, kad kas nors, kas netikėjo Dievišku išgydymu, pažvelgtų į tai. Jėzus suteikė jiems galios išvarinėti dvasias, ir jiems nepavyko. Ne tai, kad neužteko jėgos, bet jie nesugebėjo. Jėzus pasakė jiems:

„Kodėl mes negalėjome jo išvaryti?“

Jis tarė: „Dėl jūsų netikėjimo“.

¹² Bažnyčia tebeturi jėgą. Dievas niekada neatėmė Savo jėgos iš bažnyčios, bet bažnyčia neturi pakankamai tikėjimo, kad galėtų ja pasinaudoti. Štai ir viskas. Tai tiesiog taip paprasta. Mes stengiamės kartais viską labai sukomplikuoti, bet kuo jūs padarysite Evangeliją paprastesne, tuo daugiau tikrovės jūs turėsite, kai jūs paimsite tai, taip paprastai: Dievas taip pasakė; tuo viskas bus išspręsta; tai ir viskas. Ir tiesiog tikėkite tuo, eikite pirmyn.

¹³ Kai Jėzus pasakė: „Niekas nuo tavęs nevalgys“, na, lapai buvo tokie pat gražūs ir šviesūs, kaip visada. Žievė atrodo tokia pat, bet giliai po žeme, tose šaknyse - gyvybė pradėjo nykti.

14 Taip yra ir su vėžiu, ar dėl bet kurios kitos ligos, apie kurią—kurią jūs norėtumėte pagalvoti. Kai jūs galite priimti Dievo Žodį, giliai šaknyse, vėžys gali būti ten; jūsų ranka gali būti tokia pat sustingusi. Tai neturi nieko bendra su Dievišku išgydymu. Tai yra: „Jeigu tu gali patikėti“. Suprantate? Kažkur giliai - tai jau pradėjo veikti.

15 Jėzus pasakė: „Jeigu pasakysi šiam kalnui: ‚Pasitrauk‘, ir nesuabejosi savo širdyje, bet tikėsi, kad tai, ką pasakei, įvyks, tu gali turėti tai, ką pasakei“. Argi tai ne puiku? Iš ko tai atėjo? Iš Dievo Sūnaus, Kurio Žodžiai. . . Dangūs ir žemė praeis, bet taigi. . . bet Jo Žodžiai nepraeis.

16 Taigi, vienintelis būdas, kaip jūs tai galite padaryti, jūs turite turėti teisingą tikslą ir teisingą motyvą. Taigi, jeigu aš išeičiau čia ir pasakyčiau: „Aš jums parodysiu, kad galiu pajudinti šį kalną: ‚Kalne, pasitrauk‘“. Jis niekada nepajudės. Tikrai ne. Nesvarbu, ką aš turėčiau. Tai turi būti. . . Pirmiausia, jūs turi surasti Dievo valią.

17 Štai kodėl paprastai maldos eilėse, man—man būna labai sunku, todėl, kad kažkas, kas praėjo pro eiles ir taip toliau, ir štai kur jums tai gražina atgal. Bet suprantate, jeigu pas jus yra neišpažinta nuodėmė. . . Ar kada nors pastebėjote atvejį, prieš tai, kai aš įsakau piktajai dvasiai išeiti? Aš tikrai stebiu tą atvejį, kad būčiau tikras jog tame gyvenime nėra nieko, kas galėtų būti paslėpta, suprantate, kadangi atminkite, su tomis dovanomis, jūs gali turėti su jomis bėdų.

18 Dievas, jūs prisimenate, kartą davė pranašą. . . padarė pranašą iš žmogaus, Možę, ir liepė jam nueiti, pasakyti tai uolai. Ir pranašas buvo toks susijaudinęs, nuejo ir trenkė į uolą, kalbėdamas apie Kristaus silpnumą, kad Jam teks antrą kartą mirti ar antrą kartą būti sumuštam. Jis turėjo galią tai padaryti, bet tai nebuvo Dievo valia.

19 Aš niekada negalėjau patikėti, kad tai buvo Dievo valia Eliziejui, vaikštinėjančiam aplinkui, kadangi tie vaikai tyčiojosi iš jo, kad jis plikas, aš nemanau, kad jam reikėjo taip elgtis. Bet jis buvo pranašas, jis supyko ir prakeikė tuos vaikus, ir dvi meškos nužudė keturiasdešimt du mažus nekaltus vaikus. Suprantate? Bet aš nemanau, kad jis turėjo taip pasielgti. Ir tai tiesiog—tiesiog. . . mes. . .

20 Dievas, aš tikiu, šiandien, prieš tai, kai Jis suteiks Savo bažnyčiai jėgą, Jis išbando Savo bažnyčią, kad pamatytų, ką ji padarys.

21 Mes. . . kitą kartą, galbūt, jei Viešpats leis, kai aš sugrįšiu, mes šiek tiek apsistosisime prie kažko panašaus, ties kažkuo, kas ruošiasi įvykti, ir tuomet mes daugiau apie tai sužinosime.

22 Bet jeigu jūs tiesiog ištarsite žodį, sakydami: „Viešpatie, aš tikiu“, neabejodami, turėdami tai savo širdyje. . .

²³ Taigi, tarkime, pavyzdžiui, kad aš esu slėnyje ir aš ne... aš pamokslauju milijonui žmonių, bet tiesiog anapus kalno, yra šimto žmonių grupė, ir jie miršta nepažinodami Kristaus. Na, aš turiu milijoną žmonių čia, kad pamokslaučiau, bet taigi, Kažkas mano širdyje man sako: „Eik anapus pas tuos žmones. Nueik pas juos. Jie žūsta“. Pats aš nenoriu vykti, bet vis dėlto manyje Kažkas yra. Suprantate, tai Dievas ten, skatina. Žiūrėkite, koks yra tikslas, žiūrėkite, koks yra vykimo motyvas, ne dėl savęs... Taigi, jei aš sakau: „Na...“ Jei mano tikslas yra teisingas, kad ten vykti, bet tuomet aš atvykstu čia, o čia didelis kalnas, aš sakau: „Žinote, jeigu aš pereisiu per tą kalną ir išgelbėsiu visus tuos šimtą žmonių, vieną dieną jie ten pastatys statulą: Brolis Branhamas, didysis misionierius“. Taigi, mano motyvas nėra teisingas. Kalnas nenugrius. Ne, pone.

²⁴ Bet kai mano motyvas ir tikslas yra teisingi, ir Dievas mano širdyje veda mane, ir aš negaliu perlipti per kalną, apeiti kalno, palįsti po kalnu, aš sakysiu: „Kalne, pasitrauk“. Galbūt tai... Kai aš tai pasakysiu, ir ne daugiau, kai aš tai pasakysiu su tokia teisinga dvasia, vedamas Šventosios Dvasios, būdamas Dievo valioje, gal būt nuo to kalno nukris tik vienas mažas grumstelis – bet tai jau pakeliui. Kitą dieną galbūt nukris du svarai. Sekančią dieną – ketvirtis tonos. Ir galbūt po mėnesio nukris penkios tonos. Kas iš to? Galbūt to dar net nematyti, bet tai juda, tai jau pakeliui. Aš liksiu ten ir stebėsiu kaip viskas vyksta, nes Dievas taip pasakė, ir tuo viskas išspręsta.

²⁵ Ar galite taip pagalvoti apie savo motiną ten, ši vakarą? Gerai, jei taip galvosite – ji pasveiks. Gerai. Tai, jeigu jūs tik patikėsite tuo: tiesiog tarkite žodį ir stovėkite su tuo. Suprantate? Tiesiog tikėkite tuo; laikykitės to. Tai Amžinasis Gyvenimas.

²⁶ Taigi, rytoj po pietų... Aš pasakiau Biliui, kad ši vakarą tiesiog paliktų maldos korteles, ir aš norėjau pakalbėti. Aš išpažįstu, iš tiesų, nuo sausio mėnesio aš važinėju į užsienį ir atgal, į Finiksą, tiesiai namo, ir atgal, ir visa (tas išvalgumas), kol aš esu toks silpnas, kad kartais aš vargiai žinau, kur aš stoviu. Tai tiesiog beveik išmuša mane iš vėžių.

²⁷ Ir tuomet aš turiu išvykti, ir jie... jūs—jūs broliai, pakvietėte mane pasilikti dar kelioms dienoms. Kaip aš tai vertinu. Aš tikrai manau, kad čia yra nuostabus būrys tarnautojų. Norėčiau, kad būtume turėję šiek tiek daugiau laiko bendravimui. Jei Viešpats panorės, aš kada nors sugrįšiu. Nieko daugiau, tiesiog vykstu iš vienos bažnyčios į kitą, pravažiuoju per miestą ir aplankau jus visus. Aš mielai tai padaryčiau: viską, ką tik galėčiau padaryti, kad padėčiau Dievo Karalystei, tai yra, jeigu jūs tik norėsite, kad tai padaryčiau. Ir kartais sugrįžti ir prisijungti prie jūsų ir surengti kur nors puikų, gerą tarnavimą.

28 Ir atminkite, broliai, aš melsiuosi už jus. Tai tikrai. Ir aš noriu, kad jūs visi melstumėtės už mane, visi jūs.

29 Ir dabar aš—aš. . . Rytoj ryte yra bažnyčios tarnavimai visose šiose skirtingose, puikiose bažnyčiose aplinkui, mieste.

30 Taigi, kai kurios grupės iš Džefersonvilio yra čia. Kai kurie iš mano draugų, vienas iš mano bažnyčios patikėtinių, yra čia, brolis Fredas Sothman. Man nepavyko susitikti su juo susirinkime. Ir brolis. . . O, daugelis kitų mano draugų ten, iš Džefersonvilio, mano pag-. . . mano sekretorius ten ir—ir visi yra čia, kažkur susirinkime. Aš jų dar nemačiau.

31 Ir broliai, čia, šiame mieste, yra keletas puikių bažnyčių. Ir visi likusieji iš jūsų, lankytojų, susiraskite vieną iš jų ir nueikite į tas bažnyčias rytoj. Jos jums duos naudos, aš esu tikras. Tai broliai, kurie tiki tokios rūšies tarnavimu. Štai dėl ko jie yra čia, sėdi ant pakylės ir ten žemiau, įvairiose vietose, kadangi jie tiki tuo. Ir aš vertinu tuos vyrus.

32 Viešpatie, palaimink čia esančius Pilnosios Evangelijos Verslininkų narius, kurie—kurie parėmė šį susirinkimą. Čia yra. . . Aš manau, kad tai buvo teisinga - paremti šį susirinkimą. Aš—aš turiu nemažai jų rėmėjų, kadangi ten. . . Mums nederėtų būti tokiais, bet daugelį kartų būna, kad broliai daleidžia mažyčius nesutarimus: pavyzdžiui, žmogus *kažkuo* tiki; kitas - *kažkuo*; tai tarsi sukelia nedidelę trintį ir senas žaizdas iš praities; tai turėtų būti užgiję iki šio laiko, bet tai—tai. . . Ir jeigu jūs, arba, jei aš paimu Pilnosios Evangelijos Verslininkus, tuomet tai padeda šiek tiek aprišti, ir mes susirenkame kartu, mes turime tikrą bendravimą, tiesiog tikrai gerą laiką. Ir mes vertiname tai. Telaimina Dievas tuos narius. Aš tikiu, kad Viešpats išskėlė tai su tam tikru tikslu.

33 Taigi. . . ir tuomet man teko didelė garbė anądien pamatyti brolio Oral Robertso pastatą. O tai bent, tokia didžiulė vieta, toks gražus pastatas. Tai—tai paminklas Sekminėms.

34 Tuomet aš nuvykau pas brolių Tomį Osborną, dar vieną nuostabią vietą, nuostabų Dievo žmogų, kuris. . . Brolis Tomis ir aš, esame tiesiog artimi, ir taip pat brolis Oralas, tiesiog labai artimi broliai, ir mes mylime vienas kitą, ir stengiamės iš visų jėgų daryti viską, ką galime, žmonių labai Dievo Karalystėje.

35 Taigi aš tikrai vertinu šiuos vyrus, esančius čia, šiame mieste, tarp kitų puikių vyrų, kuriuos jūs turite. Jūs avys, turite nuostabius piemenis. Aš tiesiog taip sakyčiau. Te Viešpats ir toliau būna su jumis visais - tai mano malda. Ir taigi, rytoj po pietų aš. . . Koku laiku prasideda tarnavimas, broliai? Dvi trisdešimt. Sakykite, kad pirmą—pirmą ar pusę pirmos, turėtumėte būti čia, kad jie netrukdytų likusiems tarnavimams.

36 Taigi, jeigu vaikinai jums dar nepasakė, šį vakarą jie turi kai kurias knygeles, nuotraukas ir taip toliau, kasetes ir įrašus, ir. . . iš susirinkimų, ir jie tai parduvinėja. Bet mes neleisime jiems jų

pardavinėti per sabatą, rytoj. Nei knygu, nieko nepardavinėsime rytoj. Taigi mes ne . . . mes niekada to neleidome. Nors daugelis sakė: „Jūs baisiai klystate . . .“

³⁷ Ir senasis tėtis Bosvortas man sakydavo: „O, broli Branhamai, jūs čia klystate“, bet aš taip jaučiu (Suprantate?), ir aš—aš jaučiu. Jeigu jūs norite vienos, jie jums duos, bet jeigu jūs . . . Bet mes negalime pardavinėti per—per sabatą. Ne. Štai ir viskas. Jeigu aš tuo tikiu, aš turiu tuo ir gyventi, tiesiog . . . aš turiu gyventi su savimi. Jūs suprantate? Ir aš—aš turiu gyventi savais įsitikinimais, ir taigi . . . Arba jūs galite išsiųsti į namus, ir, prie namų, prie tos vietos ir pasiimti tai.

³⁸ Taigi, ši vakarą, o, tiesiog visi pamirškime tai, o, kad reikia atlikti koki nors darbą, ar dar ką nors, ar - dienos vargus. Tiesiog viską atidėkime į šalį ir keletą minučių žvilgtelėkime į Žodį, ir pažiūrėkime, ką Dievas mums pasakys per Savąjį Žodį. Ir tegul, aš meldžiu, kad Dievas tiesiog suteiktų mums nepaprastai didelį palaiminimą šį vakarą.

³⁹ Džin, ar galėtum pagrobtį ją dėl manęs? Ar galėtum man pagrobtį tą mergaitę? Argi ji ne miela? Ar norėtum su manimi nuvykti į namus ir pažaisti su mano mažąją Sarah, maždaug *tokio* ūgio? O, norėtum? Aš—aš norėčiau, kad tu tai padarytum. Ji maždaug tavo dydžio, ir ji yra tėvelio mažoji mergaitė. M-hm. Hm. Ir galiu lažintis, kad tu—tu taip pat myli savo tėvelį, ar ne? Mamytę? O, žinoma, kad myli. Pati gražiausia mergaitė, aš sėdžiu čia, žiūrėdamas į ją. Mažos akutės atrodo kaip dvi išdeginotos skylutės antklodėje ir—ir rudi plaukai.

⁴⁰ Aš tiesiog myliu mažus vaikus. Aš namuose turiu dvi mažas mergaites. Viena iš jų yra Rebeka, o kita - Sarah.

⁴¹ Čia prieš kurį laiką, aš buvau išvykęs. Jos abi yra mažos tėčio mergaitės, žinote, ir aš myliu jas. Ir kai tik aš įeinu, aš turiu jas panešioti ant nugaros, ir . . . tik Bekė darosi tam per didelė; ji didelė kaip ir aš. Ji dabar sulaužytų man nugarą; ji . . . bet vistiek, ji tebėra tėvelio mažoji mergaitė. Ir dabar, maždaug kitais metų, mes norime ją leisti į Biblijos mokyklą, kur nors toliau nuo valstybinės mokyklos.

⁴² Ir tuomet, jos laukė tėvelio, žinote, kad grįžtų namo. Aš buvau išvykęs į susirinkimą. O rytoj vakare jos lauks iki vidurnakčio, kol aš stengsiuosi sugrįžti. Ir taigi, aš grįžau labai anksti ryte, apie trečią ar ketvirtą valandą. Mama priėjo prie durų ir įleido mane, ir aš buvau toks pavargęs ir nuvargintas, aš . . . Čia, ant pakylės, aš . . . kai . . . esu po patepimu, jaučiuosi puikiai, bet kai jis palieka jus, tuomet kur jūs patenkate į bėdą. Kiek iš jūsų tai žinojo? Na, žinoma, kad taip.

⁴³ Pažvelkite. Elijas užlipo ant kalno ir pašaukė ugnį iš dangaus, pašaukė lietų iš dangaus, ir kai Dvasia jį paliko, jis keturiasdešimt dienų klaidžiojo tyrlaukiuose, ir Dievas surado jį, pasitraukusį kažkur į olą.

44 Jona, jis nugrimzdo ir tris dienas ir naktis išbuvo gyvas banginio pilve, buvo išspjautas ant kranto ir ėjo aplink pamokslaudamas. Visas miestas atgailavo ir atėjo pas Dievą. Ir kai patepimas jį paliko, jis užlipo ant kalvos viršūnės ir paprašė Dievo, kad atimtų jam gyvybę. Suprantate?

45 Aš ne taip seniai stovėjau prie Viljamo Kuperio kapo, kuris parašė tą garsųjį himną, kurį mes naudojame vakarienių tarnavime:

Čia yra Šaltinis pripildytas Krauju,
Tekantis iš Emanuelio venų,
Kur nusidėjėliai pasineria po ta srove . . .

46 Ar kada nors teko girdėti ką jis . . . kas jam nutiko? Tada, po viso to, kai įkvėpimas jį paliko, jis bandė surasti upe, kad nusižudyti.

47 Aš gyvenu tiesiai anapus priešais senąjį Kentukio namą. Ir Stivenas Foster davė Amerikai pačias garsiausias liaudies dainas. Ir kai jis rašydavo, jam kildavo įkvėpimas, tas įkvėpimas, parašydavo dainą, tuomet kai jis išeidavo iš to, jis eidavo ir pasigerdavo. Galiausiai, pasikvietė tarną, pasiėmė skustuvą ir nusižudė.

48 Žmonės nežino, per ką tenka pereiti tiems žmonės, kurie gyvena toje dvasinėje sferoje. Taigi čia, jūs jaučiatės tarsi galėtumėte išjudinti kalnus. Bet tik leiskite patepimui pasitraukti nuo jūsų, ir išeisite pro tas duris (jeigu jūs ten kas nors nesulaikys, suprantate) ir tada, galbūt po kelių valandų, jūs vargiai suvoksitė kur jūs esate. Ir tuomet vakaras po vakaro, tai atima iš jūsų visa, kas geriausia.

49 Ir mažoji . . . Noriu papasakoti jums apie mažąją Sarah ir Rebeką. Taigi kitą rytą, aš negalėjau užmigti ir aš atsikėliau, sėdėjau kėdėje, ir po kurio laiko Bekė, būdama vyriausia, ji buvo—turėjo ilgesnes kojas nei Sara, ir taigi Bekė atbėgo . . . pabudo, pašoko iš lovos, nepažadinusi savo mažosios sesutės, ir štai ji lekia per namus, bėgdama iš visų jėgų. Ji sakė: „Tėveli, tėveli . . .“ aš iškišau vieną koją, ir ji peršoko per ją, gana gerai išlaikydama pusiausvyrą. Kažkas panašaus į šiuolaikinę bažnyčią, suprantate, ji jau seniai žaidžia, suprantate, jau kelis šimtus metų. Ji galėjo gerai išlaikyti pusiausvyrą, ir ji apkabino mane, tarė: „O, mano tėvelis, mano tėvelis . . .“

50 Ir, tame šurmulyje, prabudo mažoji Sara. Na, nežinau, ar jūsų vaikai taip daro, ar ne; mano daro: jaunesnioji gauna nešioti padėvėtus drabužius. Taigi Sara buvo apsvilkusi Bekės pižamą, kojos maždaug štai tiek per ilgus, suprantate. Ir štai ji, mažytis, nedidukas žmogelis, krenta, klumpa. Ir ji atėjo, šiek tiek pavėlavusi. Taigi Bekė atsisuko, pasakė: „Sara, mano sese, aš noriu tau kai ką pasakyti“. Ji tarė: „Aš čia buvau pirma. Ir aš viską kontroliuoju. Taigi, aš turiu visą tėtį, o tau nieko neliko“.

51 Tokiu būdu kai kurie žmonės bando galvoti apie religiją, ar ne taip? M-hm. Teisingai.

52 Ir vargšė mažoji Sara, ji prikando lūpa, ir jos mažos juodos akelės pažvelgė į mane, ir ji pradėjo verkti. Ir Bekė priglaudė savo skruostą prie manojo, apkabino mane. Aš myliu ją. Ir Sara pradėjo atsitraukti, kadangi Bekė turėjo visą tėtį. Aš ištiesiau kitą kelį štai *taip* ir pajudinau jai štai *taip*. O, ji staiga kilstelėjo galvelę, greitai pribėgo ir užšoko man ant kelio. . . Ji atsirado ne taip seniai, ir jos kojos net nesiekė grindų. Ji buvo šiek tiek netvirta (turbūt, kaip ir aš, tik šiek tiek netvirta, suprantate), ir ji ne. . . negalėjo pasiekti grindų. Ji nebuvo didelė denominacija, suprantate, ir todėl ji negalėjo pasiekti tvirtų grindų. Ji dar nebuvo pakankamai ilgai šalia.

53 Ir taigi, ji tarsi svirdinėjo, ir aš *šitai* apglėbiau ją abiem rankomis ir priglaudžiau prie savęs, ir jos mažos, juodos akutės raskomis, atsigręžė į Rebeką. Ji tarė: „Rebeka, mano sese, - ji—ji pasakė, - gal ir tiesa, kad tu turi visą tėtį, bet aš noriu, kad tu žinotum vieną dalyką: tėtis turi visą mane“. Taigi. . .

54 Tai. . . Tikrai taip, Jis turi visą mane. Aš galbūt neturiu išsilavinimo, kad galėčiau sėkmingai atlikti didelius dalykus, bet tol, kol aš žinau, kad Jis turi visą mane, mano svyravimuose, tiesiog tegul Jis apglėbia mane abiem rankomis, tai tiesiog leis man jaustis puikiai.

55 Na, pateikime dar vieną maldą Jam, prieš mums atverčiant Žodį.

56 Taigi, Dangiškasis Tėve, mes suvokiame, kad mes taip pat esame kaip vaikai. Ir—ir Tau patinka būti su mumis, ir šlovinti kartu su mumis. Ir kai mes šloviname Tave, Tu myli mus ir laikai mus Savo glėbyje, ir siunti Savo Šventąją Dvasią, leisdamas mums žinoti, kad Tu esi gyvas ir Tu esi mūsų Tėvas, mes labai Tau dėkojame. Taigi, tegul Šventoji Dvasia nužengia pas mus šį vakarą. Pamilk kiekvieną širdį, Viešpatie. Suteik mums naują palaiminimą. Išliek malonės rasant lašelius ant mūsų, Tėve. Nežiūrėk į mūsų nuodėmes. Jų yra tiek daug. Viešpatie, tiesiog atleisk jas. Neįskaityk jų, Tėve, ir tiesiog paimk mus į Savo glėbį, ir—ir išgydyk mūsų ligas, ir—ir apvalyk mūsų sielas, ir išlaisvink mūsų dvasią, Viešpatie, kad mes galėtume šlovinti ir garbinti Tave, būti kaip maži vaikai, bėgiojantys po namus, tiesiog žinodami, kad Tėtis mus stebi. Suteik tai, Viešpatie.

57 Taigi, niekas negali išaiškinti Žodžio. Mes tai suvokiame. Jonas matė Knygą dešinėje Jo rankoje, sėdinčio soste, ir nebuvo nė vieno žmogaus danguje, ar žemėje, ar po žeme, kuris būtų vertas paimti Knygą ir ją atversti, ar atplėšti antspaudus. Ir priėjo Avinėlis, kuris buvo užmuštas nuo pasaulio sukūrimo. Ir Jis buvo vertas. Jis paėmė Knygą, atplėšė antspaudus ir atvėrė Knygą. O Avinėli, atei šį vakarą. Atverk mums Knygą, Tėve,

kai mes laukiame Tavęs, mes prašome to Jėzaus, Dievo Avinėlio, Vardu. Amen.

⁵⁸ Šį vakarą aš pasirinkau trumpą Rašto eilutę čia, iš trijų žodžių. Bet pirma norėčiau perskaityti vieną ar dvi eilutes iš Šventojo Jono 11-o skyriaus, pradedant 23-ia eilute.

Jėzus jai tarė: „Tavo brolis vėl prisikels“.

Morta jam atsakė: „Aš žinau, . . . kad jis vėl prisikels paskutinę dieną prisikėlime“.

Jėzus jai tarė: „Aš esu prisikėlimas ir . . . gyvenimas: kas manimi tiki, nors ir bus miręs, tačiau gyvens:“

Ir kas tik gyvena ir tiki manimi, niekada nemirs. Ar tuo tiki?“

Ji jam atsakė: „Taip, Viešpatie, aš tikiu, kad tu esi Kristus, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į pasaulį“.

⁵⁹ Ir temai aš noriu panaudoti šiuos tris žodžius: „*Ar Tuo Tiki?*“

⁶⁰ Prieš kurį laiką aš skaičiau pasakojimą. Manau, kad tai buvo išgalvota istorija. Ir daugumoje visi tarnautojai, spėju, kad yra skaitę Dr. Ingrahamo knygą apie—apie „*Dovydo Namų Kunigaikštis*“. Tai puiki knyga. Ji, aš manau, kad ji yra visiškai nebespausdinama. Norėčiau, kad ji būtų išspausdinta, tuomet aš galėčiau ją išplatinti tarp žmonių.

⁶¹ Ir ten, aš skaičiau nedidelį straipsnį apie tą Lozorijų, ir apie Jėzų, Mariją ir Mortą, tas Lozorius seseris. Ir ten aš skaičiau, kad Jėzus gyveno, aš taip manau, su Morta ir Marija. Jos abi buvo mielos hebrajų merginos. Ir Lozorius mokėsi ar ėjo apmokymus, būti raštininku šventytkloje, perrašinėjant įstatymo raštus kunigams.

⁶² Ir Jėzus turėjo puikią draugystę, ypač su Lozoriumi. Kai mes skaitome knygoje, kur Jis atėjo į jų namus, ir Morta neskubėjo klausytis Jo žodžių, bet ji turėjo paruošti vakarienę ir padengti stalą, bet Marija sėdėjo prie Jo kojų. Ir Jėzus pasakė, kad Marija pasirinko geresnius dalykus.

⁶³ Ir tuomet, mums buvo pasakyta, kad Lozorius buvo tas, kuris atvedė Jėzų pas Joną, Dr. Ingrahamo knygų pasakojime, ir . . . knygoje „*Dovydo Namų Kunigaikštis*“. Tačiau tai galėjo būti ir netiesa, aš nežinau, bet tiesiog dėl fono, bet manoma, kad Jis vis tiksliai gyveno su jais.

⁶⁴ Taigi, mes studijavome šioje ateinančioje, tiksliau, praėjusioje savaitėje, kad Jėzus pasakė Šventojo Jono 5:19: „Aš . . . Sūnus nieko negali daryti iš Savęs, bet tai, ką mato Tėvas darant: tą taip pat daro ir Sūnus. Tėvas darbuojasi ir Sūnus darbuojasi iki šiol“. Suprantate? „Ką Jis mato Tėvas darant“.

⁶⁵ Taigi, kad tai būtų tikrai teisinga istorija, Tėvas, Dievas, tikriausiai prakalbo Savo Sūnui, Jėzui, ir pasakė: „Tavo draugas Lozorius mirs, bet tai bus į gera, taigi Tu palik namus. Išeik,

kadangi Tavęs prašys melstis už jį, ar jį išgydyti, o—o Aš nenoriu, kad Tu tai darytum“. Jeigu jūs seksite istoriją, kai mes ją pasakojame, jūs pamatysite, kad visa tai, kaip ir tiesa. Taigi, Jėzus, tiesiog visiškai neperspėdamas ar panašiai, išėjo iš namų ir nuėjo kažkur kitur, ir nesugrižo tą vakarą. Ir Jis nuėjo į kai kuriuos kitus miestus. Ir vos tik Jėzus paliko namus, atėjo bėda.

⁶⁶ Ir kai Jėzus palieka jūsų namus - bėda jau pakeliui. Tiesiog atminkite, kai Jis palieka jūsų namus, bėda jau pakeliui. Kai jūs turite visuomenines draugijas ir visa kita, taip puikiai veikiančias jūsų bažnyčioje, kaip koks didžiulis šešiolikos cilindrų „Rickenbackeris“, o Jėzų jūs paliekate nuošalyje, kai Jėzus išeina iš jūsų bažnyčios - bėda jau pakeliui. Taip, pone, kai Jėzus palieka denominaciją, tai jie palieka Jį nuošalyje ir sako: „Na, taigi mes tiesiog netikime, kad šie dalykai gali būti visiškai teisingi“, ir jūs priimate ką nors kita - bėdos jau pakeliui. Tiesiog prisiminkite tai.

⁶⁷ Primena man pasakojimą apie Viešpatį Jėzų, kuris randamas Luko Knygoje. Jūs žinote, kai Jis buvo maždaug dvylikos metų berniukas, Jo giminės nuvedė Jį, kaip buvo įprasta kiekvienais metais, į Sekminių šventę. Ir kol šventės metu jie buvo Jeruzalės mieste ir leido puikų laiką, mes randame Biblijoje, kad jie tris dienas keliavo be Jo. Ir jie galbūt galvojo, tiesiog laikė savaime suprantamu dalyku, kad Jėzus tikriausiai buvo tarp kai kurių jų giminaičių. Taigi, mes negalime to daryti. Kai jie perėjo per savo gimines, kad surastų, Jo ten nebuvo.

⁶⁸ Ir mes negalime to laikyti savaime suprantamu dalyku, vien tik todėl, kad mes esame metodistai, baptistai, presbiterijonai, sekmininkai, ir mūsų kilmė bei mūsų protėviai buvo didys tikintieji, mes tiesiog laikome, na, savaime suprantamu dalyku, kad Jėzus yra su mumis. Mes negalime to daryti. Mes turime su Juo bendrauti kiekvieną dieną ir kiekvieną minutę. O, man tai patinka.

⁶⁹ Aš noriu - kas Dievas yra dabar. Tai, ką turėjo mano tėvai, ką turėjo mano protėviai, yra nuostabu, bet (Tai, ką jie turėjo, yra gerai.) Aš manau, kad mes esame daug toliau.

⁷⁰ Pažiūrėkime koks Jis yra šiandien. Aš nenoriu žvelgti atgal ir matyti, ką padarė ponas Mudi, nes mes esame daug toliau paėję nei ponas Mudi. Mūsų bažnyčių bėda: mes žvelgiame atgal ir sakome: „Na, pažiūrėkime, ką pasakė ponas Džonas Veslis, ką pasakė kai kurie kiti“. Štai kodėl mokslas savo srityje yra pažengęs daug toliau, nei religija.

⁷¹ Štai prieš tris šimtus metų vienas prancūzų mokslininkas įrodė, kad jeigu jūs važiuotumėte dideliu, trisdešimt penkių mylių per valandą greičiu, gravitacija pakeltų jus nuo žemės. Jūs manote, kad šiandien mokslas tuo remtųsi? Jie važiuoja devyniolika šimtų mylių per valandą ir toliau tęsia. Jie veržiasi pirmyn, žvelgdami į priekį. Bet mes norime žvalgytis atgal ir

žiūrėti, ką pasakė Mudis; ką pasakė Senkis; ką sakė Finnis; ką pasakė Hoks, Kalvinas; kai kurie iš jų. Ką jie pasakė buvo gerai. Tai buvo jų laikotarpiui, bet mes einame toliau.

⁷² Mano senelis važinėjo jaučio traukiamu vežimu. Aš važinėju Ford V8 automobiliu. Mano sūnus skraidys reaktyviniu lėktuvu. Taigi, mes judame toliau. Štai kokia turėtų būti religija. Viešpaties Atėjimas jau arti. Bažnyčia turėtų judėti pirmyn savo jėgoje. Mokslas gali pakilti tik iki tam tikro lygio, ir tuomet tai turi nukristi, bet mes turime neišnaudotų jėgos šaltinių, iš Dievo, kurie niekada nebuvo paliesti, į kuriuos mes turėtume iėiti. Šį vakarą mes gyvename milijoną mylių žemiau savo privilegijų, privilegijų kaip krikščionys, kuriomis turėtume džiaugtis. Man gėda dėl savęs, kai žvelgiu čia ir matau institucijas, ir ligas, ir vargus, esančius tiesiog čia dabar. Mūsų bažnyčia turėtų vaikščioti gatvėmis, gydyti ligonius, prikelti mirusiuosius, išvarinėti velnius, daryti ženklus ir stebuklus, kad visas pasaulis suvoktų, jog Jėzus Kristus gyvas. Štai ką mes turime daryti.

⁷³ Na, jūs sakote: „Ponas Mudi niekada...“ Ponas Mudi negyvena šiomis dienomis. Teisingai. Mes gyvename Viešpaties Atėjime. Ir mes tiesiog laikėme savaime suprantamu dalyku, kad Jis buvo su mūsų giminaičiais. Bet anądien, kai vienas prieštaraujantysis metė iššūkį ponui Grahamui, mes sužinojome, kad Jo nebuvo tarp mūsų giminaičių.

⁷⁴ Kur jie Jį surado? Kur—kur jie rado Jėzų? Ten, kur jie paliko Jį. Kur jie paliko Jį? Sekminių šventėje. Kur mes palikome Jėzų, kur paliko Bažnyčia? Sekminių šventėje. Kai nutolome nuo tos senosios Sekminių jėgos ir Sekminių šventės, mes pasitraukėme nuo Jėzaus. Būtent taip, drauge. Mes gyvename žemiau savo privilegijų. Taip, pone.

⁷⁵ Jie paliko Jį Sekminių šventėje, ir yra vienintelė vieta, kur metodistai, baptistai, presbiterijonai, ir sekmininkai kada nors galės surasti Jį - tai grįžti ten, kur jūs Jį palikote. Kur yra Viešpaties džiaugsmas? Kur yra Viešpaties jėga? Bažnyčia šiandien klausia: „Kas—kas nutiko istoriniam Dievui?“ Jis laukia, kol Jo žmonės pakvies Jį į veiksmo vietą. Bet . . .

⁷⁶ Mes negalime to padaryti per denominacijas. Mes negalime to padaryti pagal psichologiją. Mes negalime to padaryti pagal aritmetiką ar negalime padaryti to išsilavinimu. Mes atsiskiriame, susiskaldome. Mes nesame susiskaldę. Mes iš tiesų esame vienas asmuo Kristuje Jėzuje. Mes visi esame viena Kristuje, ir mūsų denominacijos niekada to nepadarys. Kad ir kokios geros jos būtų, jos to nepadarys. Mūsų išsilavinimas yra didžiausia kliūtis, kada nors trukdžiusi Evangelijai - tai išsilavinimas.

⁷⁷ Ko mums reikia, tai ne išsilavinimo. Mums reikia, kad Šventosios Dvasios jėga ir pasireiškimas sugrįžtų į bažnyčią ir

pademonstruotų jėgą. Jėzus niekada nepasakė: „Eikite į visą pasaulį ir – ir mokykite“. Jis niekada nepasakė: „Eikite į visą pasaulį ir darykite. . .“ Jis pasakė: „Eikite į visą pasaulį ir pamokslaukite Evangeliją“. Ir Evangelija, tai Šventosios Dvasios jėgos demonstravimas, prisikėlimas. Mes vis dar esame milijono mylių nuo to, kur mes turėtume būti. Pajudėkime pirmyn. Sugrįžkime ten, kur mes palikome Jį per Sekminių šventę.

⁷⁸ Jėzus pasakė, aš manau Jono 15-ame skyriuje, Jis pasakė: „Aš esu Vynmedis; jūs esate šakelės“. Na, taigi, jeigu tas vynmedis išleido pirmąją šakelę ir iš tos šakelės parašė Darbų Knygą, antroji šakelė parašys kitą Darbų Knygą. Trečioji šakelė - dar vieną Darbų Knygą. Ir kiekviena šakelė, išaugusi iš to Vynmedžio, bus tokia pat, kokia buvo pirmoji.

⁷⁹ Taigi, jūs galite įskiepyti, mes tai žinome. Esu matęs citrusinį medį, ant kurio augo maždaug aštuonių rūšių vaisiai. Esu matęs apelsinmedį, išauginantį greipfrutus, citrinas ir visa kita, bet jie buvo įskiepyti.

⁸⁰ Štai kas nutiko šiandien. Mes įskiepijome savo idėjas, įskiepijome savo denominacijas, bet jeigu tas medis pats kada nors išleis kitą vynmedžio vaisių, jis bus toks pat, kaip ir pirminis originalas. Aleliuja! O, bažnyčia susimaišys tarpusavyje, bet mums reikia originalios jėgos. Mums reikia Šventosios Dvasios, Jėzaus Kristaus prisikėlimo jėgos. Štai ką Jis mums liepė daryti.

⁸¹ „Aš esu vynmedis, jūs esate šakelės“. Jeigu vynmedis išleidžia ūglį, ir jis išaugina puikias mėlynas vynuoges, tai ir kita išaugusi šakelė turės puikias mėlynas uogas. Jeigu išaugus pirmajai Vynmedžio šakelei, jie pateko po Šventosios Dvasios įtaka, ir jie darė didelius stebuklus, ir ženklus, ir užantspaudavo savo liudijimą pasauliui. . . Netgi daugelis iš jų savo pačių liudijimu, jie, savo krauju užantspaudavo savo liudijimą. Jie perėjo per įvairius pavojus ir visa kita, kad atneštų Evangeliją. Jie kentėjo; jie buvo mušami; jie buvo baudžiami. „Ar mes turime būti nešami namo į Dangų, turėdami lengvą gyvenimą, kol kiti kovoja, kad laimėtų apdovanojimą, ir plaukia per kruvinas jūras?“ Ką mes tikimės padaryti? „Aš turiu kovoti, jei man duota karaliauti. Suteik man daugiau drąsos, Viešpatie“. Žinoma. Mums reikia. . .

⁸² Mums nereikia naujos denominacijos. Mums nereikia naujo bažnyčios pastato. Tai ko mums šiandien reikia - tai senų laikų miško tankmės, dangaus mėlynumo, nuodėmę žudančio Sekminių prabuđimo, kuris gimė per Sekmines ir vėl sugrįžo į bažnyčią, vėl Šventosios Dvasios jėgos, kad atvestų Jėzų į veiksmo vietą.

⁸³ Istorijos Dievas, lemiamu momentu, visada ateina į veiksmo vietą. Mums to reikia. Štai kas šiandien nutiko mūsų bažnyčiai. Mes per daug atsitraukėme atgal. Mes įpuolame į pasaulio

madas. Ir pamažu, metai po metų, po truputį tai pradeda apmirti ir nykti.

⁸⁴ Labai greitai ateis genėjimo metas. Dievas apgenės ją, ir tai yra taip tikra, kaip aš stoviu ant šios pakylės. Dievas apgenės ją, kad ji duotų vaisių. Vieną iš tų dienų Jis nukirs nuo jos pasaulio darbus. Kokia gėda, tai, koku būdu bažnyčia veikė prisidengdama religijos vardu.

⁸⁵ Ir mes sužinome, kad Jėzui išėjus, įslenka mirtis. Kai Jėzus palieka mūsų bažnyčia, Šventosios Dvasios jėga palieka mūsų bažnyčia, ji pradeda nykti, ir—ir miršta. Ir po kurio laiko joje nieko nebelieka. Taigi, kai Jėzus išėjo, įslinko mirtis. O, koks tai buvo liūdnas laikas.

⁸⁶ Ir atkreipkite dėmesį, jos vaikštinėjo aplinkui ir jos pasiuntė, kad pakviestų Jėzų, bet Jis neatėjo. Jos vėl siuntė Jo, ir Jis neatėjo, bet Jis žinojo, ką Jis ruošiasi padaryti. Jis žino šį vakarą, ką jis ruošiasi daryti. Jis tame nėra pasimetęs: Jis tiksliai žino, ką Jis ruošiasi daryti. Jis iškels žmones, tai yra taip tikra, kaip aš stoviu ant šios pakylės. Jis iškels žmones, dėl Savojo Vardo, iš pagonių kartos. Jis tai padarys.

⁸⁷ Žydų laikas jau visai arti, o pagonių laikas jau baigiasi, nes jie tiesiog išeina. Jie atmeta Kristų; jie atmeta savo ženklus; jie atmeta viską, kas vadinama dievobaimingumu, ir apšaukia tai kaip kažkokią telepatiją ar velnio jėgą, ir daro. . . Jie piktžodžiauja Šventajai Dvasiai ir užantspauduoja save, atskirdami nuo Dievo. Ir Dievas, po kurio laiko, paims tą mažumą ir pakels ją į galingą Bažnyčia, paskui atsuks Dvasią į žydus ir pasiims pagonių Bažnyčia namo. Būtent taip. Ji yra dabar kuriama. Na, mes jau beveik laiko pabaigoje.

⁸⁸ Jėzus, Jis žinojo. Ir po kurio laiko Jis tarė: „Mūsų draugas Lozorius miega“.

⁸⁹ Na, mokiniai manė, kad jis tik ilsisi. Jis pasakė: „Na, jeigu jis miega, su juo viskas gerai“.

⁹⁰ Na, Jis pasakė Savo. . . jų žodžiais, taigi, kad jie galėtų suprasti, pasakė: „Jis mirė, ir dėl jūsų, Aš esu laimingas, kad manęs ten nebuvo“. Suprantate? „Dėl jūsų Aš esu laimingas, kad manęs ten nebuvo“. Nes jie būtų Jo prašę, kad išgydytų—išgydytų jį, bet Jis žinojo, kad Jis negali to padaryti, nes regėjimas buvo dar. . . po tų keturių dienų, Jis žinojo, kad tai buvo laikas, apie kurį Tėvas Jam kalbėjo. Kaip nuostabu; prie kapo Jis pasakė: „Tėve, Aš dėkoju Tau, Tu jau išgirdai, bet aš tik sakau tai dėl tų, kurie stovi šalia“. Suprantate? Jis jau žinojo, ką Jis padarys. Jis tarė: „Aš eisiu jo pažadinti“.

⁹¹ Taigi, aš galiu įsivaizduoti, kad ši nedidelė šeimyna buvo tikrai palaužta. Neliko maitintojo, liūdesys. O, kaip nuostabu, kai yra liūdnumas jūsų šeimoje ar yra liūdna širdis, ir tuomet staiga pasirodo Jėzus, ar ne taip? Aš galiu sau įsivaizduoti Mortą, gražią, nedidukę moterį su juodu šydu ant veido, ir

nedidukę Mariją, ir jos apsikabinusios viena kitą, sako: „Ką mes darysime? Tėtis ir mama mirė, ir mūsų brangus brolis . . . Taigi, mes palikome bažnyčią ir esame atskirtos nuo jos, išėjome, kad sektume paskui Jėzų iš Nazareto. O Jis atsitraukė ir paliko mus, kažkur“.

⁹² Aš galiu girdėti kaip prieina kritikas ir sako: „Ei, kur tas Dieviškasis Išgydytojas, tas Pranašas iš Galilėjos? Kur Jis dabar? Matote, kai iš tikrųjų ateina laikas Jam ką nors padaryti - Jis dinga“. Štai taip. Suprantate, Dievui tiesiog patinka tai daryti, tiesiog leisti žmonėms, tiesiog parodyti žmonėms kokie jie yra, taip, tiesiog stengiasi, kad jie pamatytų, kokie jie iš tikrųjų yra. Jis suteikia jiems palaiminimą. Jis pasirodo, parodo Save, pristato Save žmonėms, tiesiog, kad pamatytų, kokia bus jų reakcija, tiesiog, kad pamatytų, ką jie dėl to padarys.

⁹³ Taigi, tuomet mes randame, kad po kelių dienų, keturių dienų, vargšas Lozorius mirė. Jie palaidojo jį. Antra diena, trečia diena, ketvirta diena . . . Taigi, kiekvienas žino, kad po trijų dienų prasideda puvimas: pirmiausia, ant veido įdumba nosis. Ir tuomet prasideda puvimas; kūną pradeda esti odos kirminai. Jie paguldė jį į žemę, ir ant urvo, kuriame jį paguldė, jie užritino didelį akmenį. Ir kartkartėmis merginos nueidavo, atsiklaupdavo prie kapo ir verkdamo.

⁹⁴ Ir po kurio laiko pasklido žinia: „Jėzus atėjo. Mes matėme Jį įeinantį miestą“. O, ta nedidukė Morta, kuri atrodė, kad buvo vangį dėl viso to, įrodė iš ko ji buvo padaryta. Štai ji ateina. Ji eina ten keliu, bėga ieškodama. Aš galiu girdėti, kaip jie ten kelyje, sako: „Na, manau, dabar tu įsitikinsi, kad tavo religija buvo netikra“. Ji tiesiog nekreipė į juos dėmesio ir nuėjo toliau, praėjo tiesiai pro visus kritikus. Jiėjo toliau, kol ji pamatė Jį, galbūt sėdintį prie gatvės kampo.

⁹⁵ Taigi, regis, ji turėtų . . . ji turbūt turėjo teisę priekaištauti Jam, ir—ir kalbėti piktai apie Jį. Na, ji nepribėgo ir nepasakė: „Pažvelk čia, pažvelk čia, Tu. Tau priklausytu būti Pranašu, Dievo Žmogumi. Kodėl gi Tu neatėjai, kai mes šaukėme Tave? Na, mes dabar esame miestelio pajuokos objektas. Mes išėjome iš savo bažnyčios, kad sektume Tave“. Atrodytų, kad ji turėjo tam teisę. Bet žinote, kaip aš ir pamokslavau „*Avinėlis Ir Balandis*“, jeigu mes esame avinėlis, avinėlis atsisako visų teisių, kurias jis turi. Būtent taip. Jis neturi nieko, išskyrus vilną, taigi ir jis turi jos atsisakyti. Ir jūs atsisakote visų savo teisių, kurias turite, kad tarnauti Dievui. Būtent taip.

⁹⁶ Aš persekiojau moteris dėl to, kad jos dėvi šiuos neprideramus drabužius, žinote, o jos sako: „Na, mes—mes esame amerikietės. Mes galime daryti, ką norime“.

⁹⁷ Aš pasakiau: „Tai visiškai teisinga, bet jeigu esate avelė, jūs atsisakysite savo teisių“. Rūkyti cigaretes ir štai taip elgtis, tai blogiausia, ką moteris kada nors yra padariusi. Būtent taip.

98 Ne taip seniai viena moteris, kalbėjo man, pasakė: „Bet, broli Branhamai, jie negamina kitokios rūšies drabužių“.

99 Aš atsakiau: „Bet jie vis dar gamina siuvimo mašinas ir pardavinėja medžiagas. Tam nėra jokio pasiteisinimo“. Būtent taip.

100 Atminkite, vieną dieną, jūs galbūt būsite tyra savo vyrui, bet jūs atsakysite už šį svetimavimą, tikrai taip: „Kiekvienas, kuris žvelgia į moterį, jos geisdamas, jau svetimavo su ja savo širdyje“.

101 Kas nutiko šiandien sekmininkų moterimis, štai kas mane stebina. Kaip jūs nutolote nuo senos pažymėtos linijos. Kai jūsų motinos nešiodavo ilgus plaukus, o šiandien sekmininkų moterys dažosi kaip krūvelė Mardi Gras, nusikerpa plaukus ir dėvi štai tokius trumpus drabužius, tiesiog kaip ir likusios. . . popiet išeina pjauti žolės į kiemą, kai pro šali einą vyrai, ar suvokiame moteriške, kad jūs turėsite atsakyti už svetimavimą su tais vyrais? Jūs pristatote save dėl to tikslo. Tai piktoji dvasia ant bažnyčios ir žmonių, ir jie to nežino. Akli ir to nežino. Tai tiesa.

102 Galbūt jūs sakysite, kad aš neturiu teisės kalbėti tai, kaip evangelistas. Na, aš—aš turiu sekti Šventosios Dvasios vedimu; tai viskas, ką aš galiu pasakyti. Jūs. . . Jei aš sutiksiu jus teisme, tuomet man nereikės turėti jūsų kraujo ant savo rankų. Pasitraukite nuo kiekvienos žemės dalelytės, kuri yra panaši į šetoną. Laikykitės atokiau nuo to. Pasitraukite nuo to. Man nesvarbu, kiek televizijos žvaigždžių. . . Jūs, čia, nesate televizijos žvaigždė; jūs esate Dievo dukra.

103 Aną rytą pamokslavau pastoriaus bažnyčioje apie seną vergą, kai senais laikais jie pardavinėdavo vergus. Jie atvykdavo ir pirkdavo juos aukcione. Ir žmonės ten verkė, raudėjo, dėl savo tėvynės; jie daugiau niekada nebegriš. Ir jie plakdavo juos. Jie pirkdavo juos tiesiog kaip jūs perkate automobilį, tiesiog už bet ką, už kainą, ir parduodavo tuos žmones.

104 Ir vieną dieną atėjo pirkėjas, brokeris, į didelę įstai. . . tiksliau į didelę plantaciją. Ir jis paklausė: „Kiek turite vergų pardavimui?“

105 Atsakė: „Na, turiu keletą, kuriuos galėčiau iškeisti“. Jie stengdavosi gauti stambiausius. Paimdavo jų motinas, tėvus. . . Jei moteris, kurią jis vedė, buvo silpna moteris, paimdavo tuos stambius, sveikus vyrus ir suveddavo juos į. . . kaip arklius ir gyvulius. Niekada nebuvo teisinga. Dievas sukūrė žmogų. Žmogus sukūrė vergus. Tai nuo pradžios niekada nebuvo teisinga. Dievas nėra numatęs, kad kuris nors žmogus būtų vergas. Ne, pone. Ir ne. . . Žiūrėkite, kas įvyko.

106 Tuomet viso to vidury, šis vyrukas pasakė: „Na, aš norėčiau nusipirkti keletą iš jų. . .“ Jis pastebėjo ten vieną jauną vaikiną. Jiems nereikėjo jo plakti. Jo smakras buvo pakeltas, galva pakelta, kaip tikras džentelmenas, vaikštinėjo aplinkui. Ir tas brokeris pasakė: „Aš norėčiau jį nusipirkti“.

- 107 Jis atsakė: „Bet jis neparduodamas“.
- 108 Jis paklausė: „Na, kodėl?“ Paklausė: „Ar jis viršininikas?“
- 109 Jis atsakė: „Ne, jis yra vergas“.
- 110 „Na, - paklausė, - kodėl? Ar jūs maitinate jį geriau nei kitus?“
- 111 Jis atsakė: „Ne. Jis valgo ten, virtuvėje, kartu su kitais. Jis yra vergas“.
- 112 Paklausė: „Kodėl jis taip skiriasi nuo kitų?“
- 113 Ir šeimnininkas atsakė: „Aš ir pats ilgai apie tai galvoju, bet vieną dieną aš sužinoju. Ten tėvynėje, jo tėvas yra genties karalius. Ir nors jis yra svetimšalis toli nuo namų, jis žino, kad yra karaliaus sūnus, ir jis taip elgiasi“. Jei tas . . . Jei vietinis afrikietis gali suvokti, kad jo tėvas yra karalius, ir čia, svetimame krašte, būdamas ateivių, jis vis tiek žino, kad anapus jūros jis yra karaliaus sūnus, kaip tuomet turėtų elgtis moterys ir vyrai, kai jūs esate Dievo sūnūs ir dukterys? Elkitės taip. Žinoma. Elkitės taip; apsisvalykite ir elkitės kaip Dievo sūnūs ir dukterys. Nenuostabu, kokia būklė.
- 114 Štai taip. O, nedidukė Morta, išbėgo. Atrodė, tarsi ji būtų turėjusi ką pasakyti prieš Jį. „Kodėl Tu neatėjai pas mano brolių? Pažvelk, ką mes dėl Tavo padarėme, o Tu apleidai mus bėdoje“. Na, jeigu ji būtų tai pasakiusi, istorija niekada nebūtų pasibaigusi taip, kaip ji baigėsi. Ne, pone. Tai būdas, kaip jūs priartėjate prie Dieviškos Dievo dovanos. Jeigu Dievas atsiunčia dovaną, jūs turite priėti prie jos teisingai. Jeigu jūs kada nors tikitės iš jos ką nors gauti, jūs turite priėti prie jos teisingai. Ir Morta tai žinojo. Ji tikriausiai buvo skaičiusi apie šunemietę ir jos kūdikį. Ir ji. . . Jei ta šunemietė žinojo, kad Dievas buvo Elijuje, tai ant kiek labiau Jis buvo Jėzuje? Žinoma.
- 115 Taigi, ji nuėjo su teisingu priėjimu. Ji pribėgo ir puolė Jam prie kojų. Man tai patinka! Puolė prie Jo kojų ir tarė: „Viešpatie . . .“ Tai Jo teisingas titulas. Tai, kas Jis buvo. Jis buvo jos Viešpats. „Viešpatie, jei Tu būtum buvęs čia, mano brolis nebūtų miręs“.
- 116 O, tai bent! O, aš tik galiu įsivaizduoti, kai matau Jo didžią širdį, kai Jis pažvelgia į tą gražią moterį, ašaros rieda jos skruostais. Pasakė: „Viešpatie, jei Tu būtum buvęs čia, mano brolis nebūtų miręs“. Stebėkite, ką ji pasakė. „Bet net ir dabar, Viešpatie, nors jis yra miręs, nors jo kūnu ropoja odos kirminai, net ir dabar, Viešpatie, ko tik Tu paprašysi Dievo, Dievas Tau tai duos“.
- 117 O, tai paslaptis. Jūs galbūt sakysite: „Aš išnaršiau visas ligonines. Gydytojas sako, kad aš mirsiu, bet net dabar, Viešpatie . . . mane visą sukaustė artritas; aš negaliu pajudėti, bet net dabar, Viešpatie . . .“

118 Tas mažas kūdikis vakar vakare turėjo *tokią* didelę galvos smegenų vandens. Nieko nebuvo galima padaryti. Ji būtų pasklidusi ir maža galvelė būtų pratrūkusi, ir būtų miręs, – „Bet net dabar, Viešpatie...“ Jis tebėra tas pats Dievas. Jis tebėra tas pats Viešpats. „Net dabar, Viešpatie...“ Ir Jis sėdi Visagalio Dievo dešinėje, užtardamas dėl tų dalykų, kuriuos mes tvirtiname, kad Jis padarė dėl mūsų.

119 Taigi, aš tikrai jaučiuosi religingas. Tikrai taip. Jūs vis tiek mane vadinsite šventuoju velenėliu, taigi jūs galite pradėti ir viską baigti.

120 Taigi, taip, pone: „Net dabar, Viešpatie, ko tik paprašysi Dievą, Dievas tai padarys“.

121 „Prašykite Tėvą ko tik norite Mano Vardu, Aš tai padarysiu“, – pasakė Jėzus.

122 „Net dabar, Viešpatie, ko tik paprašysi, Dievas Tau duos“. O, tai tikriausiai apsisuko Jo didingoje širdyje.

123 Jis tarė: „Tavo brolis vėl gyvens“.

124 Ji atsakė: „Taip, Viešpatie. Jis gyvens. Jis buvo geras vaikas. Jis ateis per visuotinį prisikėlimą paskutinę dieną“. Tie žydai tikėjo visuotiniu prisikėlimu. „Jis ateis per prisikėlimą paskutinę dieną“.

125 Pažvelkite į Jį. Jis šiek tiek ištiesė Savo kūną. Jis tarė: „Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas“. O, tai bent. Niekada anksčiau nebuvo žmogaus, kuris galėtų tai pasakyti. Niekada po to nebus nė vieno, galinčio tai pasakyti. Jis Vienintelis gali tai pasakyti. „Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas“, – sako Viešpats. Tas, kas tiki Mane, nors ir bus miręs – jis gyvens. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Mane, niekada nemirs. Ar tuo tiki?“

126 Ji atsakė: „Taip, Viešpatie“. O, ji žinojo, kad kažkas turi įvykti. Turi įvykti.

127 Kai tikėjimas, einantis iš nuoširdžios širdies, susitinka su Dievu, tie krumpliaračiai tiesiog sukimba štai *taip*. Kažkas turi įvykti. Šį vakarą aš metu iššūkį šiai auditorijai, Jėzaus Kristaus Vardu, tegul jūsų tikėjimas štai taip susijungia su Dievu, po kelių minučių mes turėsime dar vienas Sekmines. Šiame mieste prasidėtų toks prabudimas, kad šalyje neužtektų policininkų, kad juos sulaikytų. Teisingai. Būtų tikras prabudimas. „Net dabar, Viešpatie...“

128 „Na, Viešpatie, mes užbaigėme *tai*; mes padarėme *tą* ir mes padarėme *anaį*“. Man nesvarbu, ką jūs padarėte: „Net ir dabar, Viešpatie...“ Jis laukia, kol jūs Jį pakviesite. Jis... „Ar tuo tiki?“ Žinoma. Taip, pone. „Net ir dabar, ko tik Tu Jo paprašysi...“

129 „Kur jūs jį paguldėte?“ Taigi, Jis nueina prie kapo. Jis buvo pakankamai žmogus, kad verktų; Jis buvo pakankamai Dievas – kad prikeltų mirusįjį.

130 Štai prieš kurį laiką, moteris, kuri priklauso tam tikrai žmonių grupei. . . Aš niekada nedarau tai įpročiu, kalbėti apie denominacijas. Bet ši moteris. . . Jie netiki, kad Jėzus buvo Dieviškas. Jie sako, kad Jis buvo tik pranašas. Taigi, Jis buvo. . . Jeigu Jis buvo tik pranašas, mes visi esame nuodėmėje. Jis buvo arba Dievas, ne kiek nemažiau nei Dievas, arba didžiausias apgavikas, kokį tik pasaulis kada nors turėjo. Teisingai. Jis buvo daugiau nei žmogus. Ji pasakė: „Jis nebuvo Dieviškas“.

131 Tiek daug viso to šioje visuomeninėje evangelijoje šiandien; bandant Jėzų Kristų padaryti pranašu. Na, Jis buvo pranašu Dievas. Žinoma, Jis buvo.

132 Ji pasakė: „Aš jums įrodysiu pagal jūsų Bibliją: „Jis buvo tik žmogus““.

133 Aš atsakiau: „Įrodykite“.

134 Ir ji tarė: „Kai Jis nuėjo prie Lozorius kapo, Biblijoje sakoma: „Jis verkė“. Jis turėjo būti mirtingas, kitaip Jis negalėjo verkti“.

135 Aš pasakiau: „Ponia, ar tai ir yra jūsų Rašto vieta?“ Aš nenoriu čia būti šventvagiškas sakydamas tai, bet aš pasakysiu jums, ką aš jai pasakiau.

136 Ji tarė: „Štai ji“.

137 Aš pasakiau: „Šis teiginys yra silpnesnis nei sultinys, pagamintas iš bado mirusios vištos šešėlio“. Aš pasakiau: „Na, jūs—jūs neturite nieko, kuo galėtumėte remtis“.

138 Ji tarė: „Na, Jis verkė. Tai rodo, kad Jis buvo mirtingas“.

139 Aš pasakiau: „Jis buvo ir mirtingas, ir nemirtingas. Jis buvo Dievas kūne“.

140 Ji atsakė: „O, nesąmonė!“

141 Aš tariu: „Jis nuėjo prie kapo verkdamas. Tai tiesa, bet kai Jis ištiesino Savo mažus. . .“ Biblijoje pasakyta: „Nebuvo į ką žiūrėti; jokio grožio Jame, kurio mes turėtume trokšti.“ Bet kai Jis ištiesino savo nedidelius pečius ir pasakė: „Lozorius, išėik“, – ir žmogus, kuris jau keturias dienas buvo miręs ir pūvantis kape, jis išėjo. Tai buvo daugiau nei žmogus. Parodykite man žmogų, kuris gali tai padaryti. Kas tai buvo? Sugedimas atpažino savo Šeimininką. Gyvybė žino savo Kūrėją. Kažkas turėjo įvykti. Jis ištarė, ir žmogus, kuris buvo miręs ir gulėjo kape keturias dienas, prisikėlė, atsistojo ant savo kojų ir gyveno. Aleliuja! Tai buvo Dievas savo Sūnuje. Taip, pone. Tai buvo Dievas, apreiškiantis Save per Sūnų. Tai kalbėjo Dievas, o ne žmogus.

142 Jis buvo žmogus, kai tą dieną Jis pažvelgė į tą medį, ieškodamas ko nors pavalgyti. Tai buvo žmogus. Bet kai Jis paėmė penkis paplotėlius ir dvi žuvis, ir pamaitino penkis tūkstančius, tai buvo daugiau nei žmogus. Tai buvo Dievas,

maitinantis juos ten. Jis buvo daugiau nei pranašas, daugiau nei žmogus, Jis buvo Dievas-Žmogus. Žinoma.

¹⁴³ Tą naktį Jis gulėjo tos mažos valtelės gale, o jūra siautėjo ir ji šokinėjo kaip butelio kamštis toje galingoje jūroje, kai dešimt tūkstančių jūros velnių prisiekinėjo, kad tą naktį jie paskandins Jį. Jis buvo žmogus, silpnas ir pavargęs nuo maldų už ligonius, gulėjo ten gale; ir vėjas Jam net netrukdė. Jis buvo žmogus, kai Jis miegojo, bet kai prabudo, pastatė Savo koją ant valtės krašto, pažvelgė aukštyn ir tarė: „Nutilk, būk rami“, - ir vėjai bei bangos Jam pakluso, tai buvo daugiau nei žmogus. Tai buvo Dievas žmoguje, apreiškiantis Save. Teisingai.

¹⁴⁴ Jis buvo žmogus ant kryžiaus, kai šaukėsi pasigailėjimo. Kai Jis šaukė ir sakė: „Aš trokštu“, - tai buvo žmogus. Kai Jis mirė, Jis buvo žmogus, bet Velykų rytą, kai Jis sulaužė mirties, pragaro ir kapo antspaudus, ir prisikėlė, Jis buvo daugiau nei žmogus: Tai buvo apreiškėtas Dievas. Nenuostabu, kad poetas pasakė:

Gyvendamas - Jis mylėjo mane; mirdamas - Jis išgelbėjo mane;
 Palaidotas - Jis nusinešė mano nuodėmes;
 Prisikėlęs - Jis išteisino laisvai visiems laikams:
 Vieną dieną Jis ateis—O, šlovinga diena!

¹⁴⁵ Jis pasakė: „Kadangi Aš gyvenu, jūs taip pat gyvensite. Ar tuo tiki?“ Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ar tuo tiki? Aš tikiu, kad Šventoji Dvasia yra tiesiog čia dabar. Ar tuo tiki? Aš tikiu, kad Jis pripildys mus Savo Artumu. Ar tuo tiki? Aš tikiu, kad Šventoji Dvasia nori išlieti Savo Artumą, išgydyti visus ligonius, pripildyti visus žmones, kurie neturi Šventosios Dvasios. Ar tuo tiki? Ar jūs tikite visa savo širdimi? Atsistokime ir pašlovinkime Jį. Aš tikiu, kad tiesiog dabar Ji nužengs ant mūsų.

¹⁴⁶ Viešpatie Dieve, dangaus ir žemės Kūrėjau, Amžinojo Gyvenimo Autoriau, visų gerų dovanų Davėjau, mes „Tikime tuo“, Viešpatie. Mes tikime, kad tai Tu esi čia, susirinkime. Mes tikime, kad tai Tu laimini mūsų sielas. Mes tikime, kad tai Tu išlieji ant mūsų Savo Dvasią. Mes tikime, kad Tu esi tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Mes tikime, kad Tu esi gyvas per amžius ir mūsų vardai yra įrašyti Avinėlio Gyvenimo Knygoje. Visi dangūs ir žemė praeis, bet mes gyvensime amžinai, kadangi Tu gyveni amžinai. Viešpatie, Tu mums tai pažadėjai. Mes tikime tuo visa savo širdimi. Viskuo, kas yra mumyse, mes tikime tuo, Viešpatie. Aš myliu Jį, aš myliu Jį.

¹⁴⁷ Ar jūs tikite Juo? Aš tikiu, kad tai Šventoji Dvasia. kažkas, kas nužengia ant mūsų. Ar tuo tiki? Aš tikiu, kad Jis nori išgydyti kiekvieną žmogų tiesiog dabar. Ar tuo tiki? Pakelkite į Jį savo rankas. Atsistokite ant kojų. Ar tuo tiki? Šventoji Dvasia

yra čia. Tai yra Tai! Petras pasakė: „Tai yra Tai“. Tai yra Ji - Šventoji Dvasia.

148 O Viešpatie, dangaus ir žemės Kūrėjau, siųsk Savo jėgą ir Savo palaiminimus, ir Savo gerumą ant šių žmonių, palaimink jų širdis ir leisk jiems pamatyti, kad žmogaus Sūnus yra gyvas per amžius. Suteik tai, O Viešpatie. Mes pristatome juos Tau, Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus Vardu.

149 Ar kas nors neturite Šventosios Dvasios, pakelkite savo rankas ir šlovinkite Dievą. Aš tikiu, kad Ji nužengs ant jūsų. Kas nors uždėkite ant jų savo rankas. Dabar ta valanda. Kodėl mums dar laukti? Dabar yra laikas. Tai yra Sekminių metas, grįžimas pas Dievą. Susitvarkykite su Dievu, Sekminės! Išjudinkite savo širdį gyvojo Dievo jėga. Tegul Jo Dvasia įeina į jus, prisotindama jūsų sielas. Jis yra čia vakaras po vakaro, čia, kad išgydytų ligonius, suteiktų regėjimą akliesiems, didinga ir galinga jėga Jis įrodo, kad Jis yra pats. Aleliuja!

150 Šlovinkite Jį. Pakelkite rankas. Pamiškite, kur esate; tik žinokite, kad esate netoliese Jo, ir Jo gerumas, Jo šlovė ir Jo galia, Jo malonė tęsiasi per amžius. Jis amžinai tas pats. Tebūna palaimintas Viešpaties Vardas. Aleliuja! O, šlovinkite Jo Šventą Vardą.

151 O, koks nuostabus, koks galingas Jis yra. Kiek iš jūsų dabar norėtų iš naujo pašvęsti savo gyvenimus Dievui? Pakelkite savo ranką. Kiek iš jūsų norėtų pašvęsti savo gyvenimus Dievui? Štai taip. Pakelkite rankas. Leiskite pamatyti Sekmines. Leiskite pamatyti Dievo žmones. Aš pakeliu savo ranką. „Viešpatie, štai aš. Siųsk mane“. Tuomet paimk Angėlą su anglimis nuo altoriaus ir siųsk mums savo jėgą, Viešpatie. Dieve, suteik tai Savo Dvasios pilnatvėje, O Tėve. Išgirsk mūsų malda, Viešpatie. Išgirsk mūsų malda, kaip tikinčių vaikų, kurie stovi. Tebūna pašlovintas Jo Vardas.

152 O, kaip krintančios šlovės bangos o, malonės ramos lašai. O, šlovė Dievui. Tegul mūsų sielos laukia. Ar tuo tiki? Ar tuo tiki? Tai Šventoji Dvasia, kuri ateina. Tai ta nematoma jėga, kuri veda mus į Dievo Karalystę, į Sekminių palaiminimus. Sugrįžkite namo. Jūsų laukia sugrįžtančių namo. Jūs esate brangūs žmonės. Dievas nori, kad jūs pasišvęstumėte. Moterys, apšvęskite. Vyrai, apšvęskite. Pradėkime sugrįžti pas Dievą ir tarnauti Dievui tikrai švaria širdimi.

153 Šlovė Dievui, Šventoji Dvasia yra susirinkime. Tiesiog darykite tai, ką jaučiatės vedami daryti. Tiesiog leiskite Šventajai Dvasiai judėti ant jūsų. Aš nieko negaliu pasakyti. Aš tiesiog nežinau, ką dabar pasakyti. Šventoji Dvasia yra tiesiog visame pastate. Tebūnie pašlovintas Viešpaties Vardas. Šlovė Viešpačiui. O, aleliuja! Aleliuja! Šlovė Viešpačiui. Šlovinkite Viešpatį. Koks nuostabus, koks šlovingas... Koks gražus, koks nuostabus Dievo šventųjų šlovinimas jūsų veiduose, Šventosios

Dvasios Buvime čia, judantis ir rodantis mums Jo šlovę šioje didžiulėje minioje, vieningai šlovinančioje Jo Vardą.

¹⁵⁴ Apsisukite ir paspauskite kam nors ranką, pasakykite: „Šlovė Viešpačiui, broli. Šlovė Viešpačiui, sese“. Ėiškime į tai ir leiskime Dievui mus išjudinti. Šlovė Viešpačiui. Štai taip. Visi jūs, metodistai, baptistai, ir presbiterijonai, sekmininkai ir Septintos dienos adventistai, ir kas jūs bebūtumėte, paspauskite vienas kitam ranką Viešpaties Dievo Akivaizdoje. Štai taip. O, aleliuja! Aleliuja! Aleliuja! O, aš toks laimingas, kad esu vienas iš jų. Aš toks laimingas. O, sugriaunant sienas, išmetant atliekas. Šlovė! Laisvė Viešpatyje, šloviname Jo šventą Vardą. . . Tebūna palaimintas Viešpaties Vardas. O, aleliuja! Šlovė Dievui.

¹⁵⁵ O, man tiesiog patinka tai matyti: žmonės, spaudžiančius vienas kitam rankas ir nušvitusius jų veidus. Dievo jėgą, sakančią: „Štai taip. Štai taip, mes esame Dievo vaikai. Mes visi esame viena didelė bažnyčia, vienas didelis, didingas asmuo Jėzuje Kristuje – šlovingoji Jo Nuotaka“. Viešpaties Atėjimas artėja. Jo žmonės susirenka, mylėdami vienas kitą. . . Jo Artumo meilėje ir jėgoje. O, tai kaip Dangus. O, tai yra puiku. Amen. O, kaip šlovinga, kaip nuostabu: tiesiog šlovingi Viešpatį Dvasioje ir jėgoje. Koks laikas. (Tai turėjo baigtis; mes pradedame.)

¹⁵⁶ Čia tiesiog nėra. . . Aš pasakiau broliams: „Broliai, nėra kur sustoti“. Čia nėra vietos, kad. . . Mes niekada nepradėjome, taigi – mes nesustosime. Tiesiog – tiesiog nuostabu. . . Kiek iš jūsų jaučiasi tikrai gerai? Tiesiog Viešpaties Artumas, o, tai bent, tai nuostabu, Viešpaties Artumas yra čia.

¹⁵⁷ Taigi, Viešpaties Artumas čia, kad išgydytų ligonius, padarytų žmones sveikus. Tiesiog tikėkite Juo. Ar jūs tikite Juo? Jeigu mes galime Juo patikėti – viskas įmanoma. Jūs tuo tikite? Ar jūs tikite, kad tai Viešpaties Artumas?

¹⁵⁸ Dabar, kol jūs. . . Duokite man dar minutėlę, tik minutėlę dabar, ir paklauskite tik minutėlę. Leiskite man jums įrodyti, kad tai Šventoji Dvasia čia. Leiskite man jums parodyti, kad Šventoji Dvasia, ta Pati, kuri kalba, ta, Kuri tai daro – žino tai. Kiek iš čia esančių dabar, kurie atvykote čia sirgdami? Leiskite pamatyti jūsų rankas. Tie, kurie sirgo. . . Čia yra žmonių. . .

¹⁵⁹ Čia stovi vyras. Ar jūs tikite, pone? Maldos kortelės nebuvo išdalintos, bet ar jūs tikite, kad Dievas gali jus išgydyti? Ar jūs tikite, kad Jis gali man pasakyti jūsų problemą? Tai jūsų šone. Jūs ruošiatės operacijai. Teisingai. Jūsų vardas ponas Kartraitas. Teisingai. Ar tai tiesa? Pamojuokite savo ranką. Gerai. Eikite namo ir būkite sveikas, jums jos neprireiks. Jūs tuo tikite?

¹⁶⁰ Tas vyriškis, laikantis ant rankų kūdikį, ar jūs tikite manimi, esant Dievo tarnu? Jūs tikite, kad tai yra Šventoji Dvasia? Aš jūsų nepažįstu, ar tai tiesa? Niekada nemačiau jūsų savo gyvenime; mes esame nepažįstami. Ar jūs tikite, kad Šventoji Dvasia gali man pasakyti, kas yra tam kūdikiui? Turi išbėrimą. Teisingai. Ar

ne taip? Žinoma. Jūs ne iš čia. Ne. Jūs turite skrandžio problemą, kuri jus kankina. Tai tiesa, ar ne? Jūs esate iš Kanzaso. Gerai. Grįžkite atgal, Jėzus Kristus jus išgydys. Aleliuja! Jūs tikite. Ar jūs tikite tuo visa savo širdimi?

¹⁶¹ Čia yra Viešpaties Angelas, kybojo virš šios nedidukės—nedidukės moteriškės, senyvo amžiaus, sėdinčios tiesiai čia, kenčiančios dėl išvaržos. Ar jūs tikite, sese, kad Dievas išgydys jus nuo tos išvaržos? Jūs, su maža raudona gėlyte ant kepurės, pakelkite savo ranką. Gerai. Eikite namo ir būkite sveika. Amen. O, tai Dievas; tai Kristus, Dievo Sūnus. Jis prisikėlė iš mirusiųjų. Jis yra čia.

¹⁶² Dabar uždėkite savo rankas vienas ant kito ir tiesiog skirkite gerą laiką maldai, kiekvienas iš jūsų, kol aš paprašysiu, kad kas nors ateitų čia. Ateikite čia, broli. Kol jūs esate uždeję rankas vienas ant kito, parodydami jog Dievas irgi gydo, aš turiu čia broli, kuris taip pat pasimels. (Pradėkite. Gerai.) Šlovė Viešpačiui Dievui.

AR TUO TIKI? LIT60-0402
(Believest Thou This?)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba šeštadienį, 1960 m, balandžio 2 d., Savivaldybės auditorijoje, Tulse, Oklahomoje, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org